



Често се може чути да писци кажу да увек у ствари пишу једну те исту књигу следећи своје опсесивне теме и трајне литерарне преокупације. Писац Светислав Басара је у својим фамозним колумнама унео једну новину, јер он и у новинским текстовима прати неколико за њега незаобилазних и увек присутних тема и људи.

Први не удару је Добрица Ћосић, затим следе Нова српска политичка мисао и аутори Ђорђе Вукадиновић и Слободан Антонић. Не може да прође готово ниједно његово фамозно дневно оглашавање а да их не помене. Погубно је када писац престане да прати своју стваралачку инспирацију и веже се за своје колумнистичке опсесије тако да веома лако постаје прави хајкач и прогонитељ. То је управо демонстрирао Светислав Басара у тексту „Косово је Просвета“

у ко

јем са пуно цинизма каже да нема те неправде, а пун их је свет,
која ће измаћи недреманом оку Добрице
Ћосића.

Издавачко предузеће Просвета постаће жртва разулареног капитализма и
израбљивања човека по човеку , каже уз
неприкривени и непримерени сарказам Светислав Басара.
Он пребацује Добрици Ћосићу што се тек сада, након три године,
обратио
председнику Републике Борису Тадићу да својим утицајем спречи отимачину Просвете
која је по њему иначе тешка свињарија. Али шта има природније да писац који је стекао
своју пуну стваралачку афирмацију управо у Просвети настоји да помогне овој
издавачкој кући да избори свој опстанак.

Међутим, познато је у нашој јавности да Светислав Басара сада у улози писца фамозних колумни не пропушта прилику да кад год је по њему згодан повод најгрубље нападне Добрицу Ћосића. Чак и залагање Добрице Ћосића за очување једне од преосталих наших најзнаменитијих издавачких кућа искористиће Светислав Басара за најприземнији политикантски напад. Он овом приликом повезује апел Добрице Ћосића за очување Просвете са скидањем људи са воза који су касније били стрељани, тврдећи да Добрица Ћосић никада није изјавио да је то била тешка неправда. Он на крају свог текста изриче невероватну тврдњу да, да није било тих егzekуција, не би било ни проблема са Просветом.

Оваквим тврдњама су пређене све границе елементарне пристojности и обзира јер се писац Добрица Ћосић отворено оптужује да је својим нереаговањем подржавао и одобравао етничка чишћења. И све је то увезано у настојање да се покаже како је писац Добрица Ћосић један од главних криваца за све невоље које су снашле и опхрвале Србију.

Ту више није на делу само Басарина опсесивна обузетост одлучујућом историјском улогом Добрице Ћосића, већ се ради о посебној врсти политикантског испразног егзибиционизма који се све више претвара у рутинско кршење свих елементарних принципа рационалне комуникације. Ни овог пута Светислав Басара није одолео да у тексту „Вуле долази“ отворено нападне Слободана Гавриловића као послушног следбеника Добрице Ћосића.

Овакви приземни и денунцијантски напади постали су већ уходани манир у Басариним фамозним колумнама које све више прерастају у опсесивна и све приземнија политикантска идеолошка обрачунавања. Оваква писанија се не могу више бранити као део његове литерарне поетике, ради се о најгрубљем негирању самих основа људске потребе да се описује и тумачи на рационалан и објективан начин свет у којем живимо. Пред нас се често поставља дилема, да ли се налазимо међу прогоњенима или онима који су прогонитељи. То је избор који човек мора сам да разреши. Светислав Басара је судећи по његовим фамозним колумнама одавно начинио свој недостојни избор.